

A TERMÉSZET, az mindig ÉL-HAL ÉRTED!

2008-ban kezdődött. Egy párás-ködös hajnalon. Ott zubogott a háttérben a dzsungel-szerű, hideg levegőt árasztó erdősség kapujában. Azt mondják a „régiek”, hogy itt már a nagyszüleik is oltották szomjukat... meg, hogy valamikor ezt bizony nem is Petőfinek hívták, hanem Máriának...

Szóval ott zubogott a maga megszokott, évszázadnyi nyugalmaival és hozamával. „Csak” vízért mentem, de ott ragadtam. Nem volt más „látogató”. Néztem, hallgattam. S üzent a csendben: azt éreztem, hogy azonnal segítenünk kell neki.

Szemét, mocskok, rendetlenség, kuszaság. Ez jellemezte akkor a Petőfi-forrás környezetét. Lehet, hogy pont frekvenciája okozta ezt a helyzetet, amibe került, de mi, emberek ennek örülünk, mert könnyen megközelíthető helyen, nagy parkolókkal a bejáratánál végzi oly régóta szolgálatát: ontja bőven magából a mindig hideg és friss forrásvizet. Állandó vízhozamú. És, valljuk be, ingyen van... ezért általában kígyózó sorok állnak itt nagy ballonokkal, vagy épp sok kicsivel. Állnak, várnak, mert vizet vinni, s inni jó dolog.

Mi is ezt tettük amúgy, egészen addig a bizonyos napig. Valami bekattant, s elkezdünk törődni vele. Szándék kezdett motoszkálni, hogy tegyük szebbé. Ezt pedig rohamtettek követték... majd elszánt gondolatok, hogy legyen a gondoskodás – ha nem is állandó, de - rendszeres, mert az jó, akkor érződik, hogy még sincs egymaga, van neki „gazdája”.

Így van ez most már, hogy évente kétszer kivonulunk, hogy szebbé, még szebbé tegyük. Mert az jó. Jól esik az embernek. Kicsit mintha teremtenénk. Rendet.

ÉS! Van foganatja: idén olyan jó volt, hogy a kicsi szemétszedést követően már csak a természet adta dolgokkal kellett foglalkoznunk, így gereblyézni, bozót-írtani, kapálgatni, ásni, metszeni. Annyira szívet melengető volt látni, érezni, hogy most már egész biztosan mások is Mellé álltak. Már nem csak egy víznyerő hely, hanem tisztességes Forrás, kérem szépen!

Köszönjük minden jó szándékú embernek, hogy gondot visel Rá!

